

Sygn. akt SNO 2/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 marca 2017 r.

Sąd Najwyższy - Sąd Dyscyplinarny w składzie:

SSN Eugeniusz Wildowicz (przewodniczący)

SSN Grzegorz Misiurek (sprawozdawca)

SSN Dawid Miąsik

Protokolant Katarzyna Wojnicka

przy udziale Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Sądu Okręgowego w [...] i
przedstawiciela Krajowej Rady Sądownictwa,
po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 28 marca 2017 r.,
sprawy **B.S.**

sędziego Sądu Rejonowego w [...]

w związku z odwołaniami obwinionego, jego obrońców i Krajowej Rady
Sądownictwa

od wyroku Sądu Apelacyjnego - Sądu Dyscyplinarnego w [...]

z dnia 17 października 2016 r., sygn. akt ASD .../16,

**1.zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że wymierza
obwinionemu karę dyscyplinarną przeniesienia na inne miejsce
służbowe w okręgu Sądu Apelacyjnego [...];**

**2. obciąża Skarb Państwa kosztami postępowania
odwoławczego.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny– Sąd Dyscyplinarny w [...] wyrokiem z dnia 17 października 2016 r., sygn. akt ASD .../2016, uznał obwinionego B.S. sędziego Sądu Rejonowego w [...] za winnego tego, że w okresie od 21 listopada 2014 r. do 31 marca 2016 r. jako sędzia referent w sprawach cywilnych w Wydziale I Cywilnym Sądu Rejonowego w [...] dopuścił się oczywistej obrazy przepisu art. 6 k.p.c. i art. 767² § 1 k.p.c. w ten sposób, że nie podejmował w ogóle lub podejmował rażąco przewlekłe czynności procesowe w 69 sprawach przydzielonych do referatu, dopuszczając się istotnych uchybień w zakresie sprawności postępowania, przy czym okresy bezczynności w poszczególnych sprawach wynosiły: I C 132/15 – 169 dni, I C 723/15 - 113 dni, I C 12/11 - 68 dni, I C 861/15 -70 dni, I.C. 1042/14 - 368 dni, I C 654/15 - 54 dni, I C 941/15 - 68 dni, I C 569/15 - 53 dni, I C 926/15- 54 dni, I C 970/15 - 40 dni, I C 415/15 - 53 dni, I C 470/15 - 92 dni, I C 302/15 - 196 dni, I C 261/14 - 111 dni, I C 571/15 - 97 dni, I C 738/12 - 358 dni, I Ns 1385/15 - 39 dni, I Ns 1506/15 - 39 dni, I Ns 1382/14 -368 dni, I Ns 1408/14 - 368 dni, I Ns 579/15 - 329 dni, I Ns 38/16 - 77 dni, I Ns 1039/15 - 84 dni, I Co 775/15 - 235 dni, I Co 940/15 - 182 dni, I Co 939/15 -182 dni, I Co 501/15 - 312 dni, I Co 499/15 - 326 dni, I Co 1225/14 - 442 dni, I Co 1138/14 - 482 dni, I Co 1057/14 - 151 dni, I Co 117/15 - 139 dni, I Co 724/15 - 143 dni, I Co 373/15 - 143 dni, I Co 372/15 - 143 dni, I Co 371/15 - 143 dni, I Co 305/15 - 143 dni, I Co. 44/15 - 143 dni, I Co 1096/15 - 134 dni, I Co 1159/15 - 116 dni, I Co 551/15 - 97dni, I Co 209/14 - 97 dni, I Co 176/15 - 97 dni, I Co 1019/14 - 236 dni, I Co 1158/15 - 116 dni, I Co 420/15 - 195 dni, I Co 825/15 - 235 dni, I Co 421/15 - 173 dni, I Co 1119/14 - 482 dni, I Co 794/15 - 122 dni, I Co 500/15 - 200 dni, I Co 291/15 - 294 dni, I Co 1186/14 - 355 dni, I Co 112/16 - 42 dni, I Co 1100/15 - 134 dni, I Co 1184/15 - 97 dni, I Co 743/15 - 245 dni, I Co 975/15 - 125 dni, I Co 385/15 -216 dni, I Co 730/15 - 126 dni, I Co 339/15 - 122 dni, I Co 1059/15 - 77 dni, I Co 1148/15 - 113 dni, I Co 452/15 - 312 dni, I Co 69/16 - 54 dni, I Co 5/16 - 85 dni, I Co 1147/15 - 113 dni, I Co 972/15 - 122 dni i I Co 971/15 - 122 dni, to jest popełnienia przewinienia służbowego określonego w art. 107 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (tekst jedn.: Dz. U. z 2013 r., poz. 427 ze zm.; dalej: „u.s.p.”) i za to na podstawie art. 109 § 1 pkt 3 tej ustawy wymierzył mu karę

usunięcia z zajmowanej funkcji – Przewodniczącego Wydziału [...] Sądu Rejonowego w [...] i obciążył Skarb Państwa kosztami postępowania.

Sąd Apelacyjny – Sąd Dyscyplinarny ustalił, że obwiniony został powołany do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego w [...] w 1990 r. W latach 1993 – 1999 pełnił funkcję przewodniczącego Wydziału Karnego. Wyrokiem Sądu Apelacyjnego – Sądu Dyscyplinarnego w [...] z dnia 26 września 2011 r. został skazany na karę nagany za przewinienie dyscyplinarne polegające na sporządzeniu uzasadnień wyroków w 14 sprawach karnych z opóźnieniem od 1 miesiąca i 18 dni do 10 miesięcy i 2 dni; wyrok ten uprawomocnił się 3 grudnia 2011 r.

Od maja 1999 r. obwiniony jest przewodniczącym Wydziału [...]; od 5 grudnia 2014 r. w orzeka w tym Wydziale w wymiarze $\frac{1}{4}$ etatu oraz w Wydziale Cywilnym w wymiarze $\frac{3}{4}$ etatu, przy czym – w związku ze złożeniem przez obwinionego odwołania od podziału czynności (ostatecznie oddalonym) - do jego referatu przydzielono sprawy cywilne z datą wpływu od dnia 1 października 2014. r.

W IV kwartale 2014 r. wpływ spraw cywilnych obwinionego przedstawiał się następująco: 59 spraw z repertorium C, 28 z repertorium Ns i 25 z repertorium Co. W tym samym czasie do referatów pozostałych czterech sędziów orzekających w Wydziale Cywilnym wpłynęło odpowiednio : 64, 80, 82 i 84 spraw C, 205, 38, 41, i 44 spraw Ns, 16, 54, 34, i 36 spraw Co oraz – łącznie - 150 spraw Nc i 9 spraw Cps. W okresie tym obwiniony załatwił 7 spraw C, 6 Ns i 9 Co.

W 2015 r. do referatu obwinionego wpłynęło: 287 spraw kategorii C, 162 – Ns, 203 – Co i 5 - Cps, przy czym załatwił on odpowiednio: 188, 119, 144 i 7 spraw. Wpływ dwojga pozostałych sędziów orzekających w Wydziale Cywilnym przez cały 2015 r. wynosił: 396 i 405 spraw C, 285 i 1054 spraw Ns, 283 i 184 spraw Co oraz 17 i 18 spraw Cps; załatwili oni 339 i 391 spraw C, 240 i 1033 Ns, 270 i 170 Co, 13 i 19 Cps oraz – łącznie – 626 spraw Nc, przy wpływie 707 tych spraw. W kwietniu 2015 r. obwinionemu – podobnie, jak innym sędziom – przydzielono część spraw (około 60-70) z referatu sędziego, która odeszła z zawodu. W grudniu 2015 r. przedstawiono obwinionemu nowy zakres czynności, zgodnie z którym powierzono

mu orzekanie w Wydziale [...] w wymiarze 1/10 etatu, zaś w Wydziale Cywilnym w wymiarze 9/10 etatu, nie mniej niż osiem wokand w miesiącu; odwołanie obwinionego od tego podziału czynności zostało oddalone przez Kolegium Sądu Apelacyjnego w [...] w dniu 1 lutego 2016 r. W 2015 r. obwiniony przebywał łącznie 18 dni na zwolnieniach lekarskich (raz 10 dni i raz 8 dni).

W I kwartale 2016 r. wpływ do referatu obwinionego wynosił: 76 spraw C, 39 – Ns, 38 – Co i 3 – Cps, a załatwienie – odpowiednio: 64, 23, 31 i 1. W tym samym czasie dwoje pozostałych sędziów orzekających w Wydziale cywilnych odnotowało wpływ: 71 i 79 spraw C, 239 i 51 spraw Ns, 28 i 65 spraw Co, 3 i 5 spraw Cps i – łącznie - 287 spraw Nc; załatwili oni 87 i 82 sprawy C, 252 i 45 – Ns, 36 i 64 - Co, 2 i 3 – Cps oraz - łącznie – 80 Nc.

Do Wydziału [...] w grudniu 2014 r. wpłynęło 439 wniosków, spośród których referendarz sądowy rozpoznał 270, a pozostałe obwiniony. W 2015 r. do wydziału tego wpłynęło 6303 wnioski; obwiniony załatwił 1423 (118,75 średnio miesięcznie), zaś referendarz 4774.

W trakcie wizytacji przeprowadzonej w Wydziale cywilnym Sądu Rejonowego w [...] w okresie od 15 kwietnia do 10 czerwca 2015 r. stwierdzono beczynność w rozpoznawanych tam sprawach, w tym w sprawach z referatu obwinionego. Działania dyscyplinujące podejmowane wobec obwinionego ze strony przewodniczącego Wydziału cywilnego (rozmowy) oraz prezesa Sądu (zwrócenie uwagi w trybie art., 37 ust. 4 u.s.p.) nie przyniosły rezultatu. Dokonane w ich toku ustalenia potwierdzają, że obwiniony w 69 sprawach objętych wnioskiem o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego nie podejmował czynności procesowych w ogóle lub dokonywał je z rażącym opóźnieniem.

Obwiniony tłumaczył swoją beczynność dużą ilością przypadających na niego spraw do rozpoznania, przejęciem z referatu innego sędziego spraw o znacznym stopniu trudności oraz absencją chorobową. Wskazywał na swoje duże zaangażowanie w pracy, negatywne nastawienie przewodniczącej Wydziału Cywilnego do jego osoby oraz - w odniesieniu do niektórych spraw - krótsze okresy

bezczynności. Przyznał, że mało interesował się sprawami z zakresu nadzoru nad egzekucją, koncentrując się na innych sprawach.

Sąd Apelacyjny – Sąd Dyscyplinarny ocenił wyjaśnienia obwinionego, negujące dopuszczenie się deliktu dyscyplinarnego, jako niewiarygodne. Stwierdził, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozwala uznać, iż obwiniony był obciążony pracą nadmiernie lub w większym stopniu aniżeli inni sędziowie orzekający w sprawach cywilnych i przez to traktowany od nich gorzej; przeciwnie, wskazuje on na to, że obwiniony rozpoczął orzekanie w Wydziale Cywilnym – wbrew utrwalonemu w nim zwyczajowi - od rozpoznawania wyłącznie spraw, które wpłynęły do jego referatu, a po odejściu jednego z sędziów z tego Wydziału nie przydzielono mu spraw najstarszych z referatu tego sędziego.

Sąd Apelacyjny podkreślił, że obwiniony nie podważył skutecznie objętego zarzutem wykazu spraw, w których nie podejmował czynności ani wskazanych w nim okresów bezczynności. W konsekwencji uznał, że stwierdzone uchybienia są przejawem rażącego naruszenia art. 6 i art. 767² § 1 k.p.c. i stanowią przewinienie dyscyplinarne określone w art. 107 ust. 1 u.s.p. Uznał, że karę adekwatną do stopnia zawinienia i społecznej szkodliwości czynu obwinionego stanowi kara przewidziana w art. 109 § 1 pkt 3 u.s.p. - usunięcia z zajmowanej funkcji przewodniczącego Wydziału [...].

Odwołania od powyższego wyroku wnieśli obwiniony, jego obrońcy i Krajowa Rada Sądownictwa.

Obwiniony, zaskarżając wyrok w całości, zarzucił Sądowi Apelacyjnemu – Sądowi Dyscyplinarnemu naruszenie prawa do obrony wskazując, iż rozprawa w dniu 17 października 2016 r. odbyła się mimo usprawiedliwionej nieobecności jego obrońcy, a on sam o tym, że rozprawa odbędzie się w tym dniu dowiedział się 14 października 2016 r. Podniósł również zarzut nieuwzględnienia zgłoszonych wniosków dowodowych, a także na nieprzeprowadzenie dowodu z akt spraw, w których zarzucono bezczynność. W konkluzji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońcy obwinionego, również zaskarżając wyrok w całości, zarzucili:

- obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 6 k.p.k. w związku z art. 128 u.s.p. i art. 115 § 3 u.s.p., polegającą na naruszeniu prawa do obrony obwinionego poprzez przeprowadzenie rozprawy w dniu 17 października 2016 r. pod nieobecność obrońcy obwinionego - sędziego Sądu Okręgowego w [...] R. M. w sytuacji, gdy nieobecność obrońcy na rozprawie była usprawiedliwiona koniecznością udziału w czynnościach służbowych, których nie mógł on odwołać, co zostało podniesione we wnioskach o odroczenie rozprawy;
- naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na treść wyroku, tj. art. 170 § 1 pkt. 2 i 3 k.p.k. w związku z art. 128 u.s.p. przez oddalenie wniosków dowodowych o przesłuchanie w charakterze świadków sędziów P. J., E. T., którzy mieli zeznawać na okoliczności mające znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy;
- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na treść tego orzeczenia, polegający na przyjęciu, iż w sprawach przekazanych do referatu obwinionego, objętych zarzutem, miały miejsce beczynności we wskazanych okresach, podczas gdy w części z wyżej wymienionych spraw okresy beczynności były znacznie krótsze, a w niektórych wręcz nie wystąpiły, czego obwiniony nie mógł wykazać przed Sądem Dyscyplinarnym pierwszej instancji wobec braku obrońcy, który dysponował dokumentami na poparcie tych twierdzeń;
- rażącą niewspółmierność orzeczonej kary w sytuacji, gdy do pracy obwinionego w Wydziale Cywilnym w okresie od 15 maja 1999 r. do chwili obecnej nie było żadnych zastrzeżeń, a przeprowadzone w tym czasie wizytacje przez sędziego wizytatora do spraw wieczystoksięgowych Sądu Okręgowego w [...] wypadały pozytywnie dla obwinionego.

Powołując się na te zarzuty, obrońcy obwinionego wnieśli o uchylenie

zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu – Sądowi Dyscyplinarnemu do ponownego rozpoznania.

Krajowa Rada Sądownictwa zaskarżyła wyrok Sądu Apelacyjnego - Sądu Dyscyplinarnego na niekorzyść obwinionego, zarzucając - na podstawie art. 438 pkt 4 k.p.k. w związku z art. 128 u.s.p. rażącą niewspółmierność wymierzonej mu kary, nieodzwierciedlającej stopnia szkodliwości dla wymiaru sprawiedliwości przypisanego przewinienia dyscyplinarnego. Powołując się na ten zarzut, wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku przez orzeczenie kary dyscyplinarnej przeniesienia obwinionego na inne miejsce służbowe w innym sądzie.

Sąd Najwyższy - Sąd Dyscyplinarny zważył, co następuje:

Odnosząc się w pierwszej kolejności do odwołań obwinionego i jego obrońców, zmierzających do podważenia zaskarżonego wyroku w całości, należy stwierdzić, że nie zasługiwały one na uwzględnienie.

Najdalej idący zarzut podniesiony przez tych skarżących wskazywał na naruszenie przez Sąd pierwszej instancji prawa obwinionego do obrony w następstwie przeprowadzenia rozprawy poprzedzającej wydanie zaskarżonego wyroku pod nieobecność obrońcy obwinionego, która była usprawiedliwiona. Zarzut należało uznać za chybiony.

Z treści art. 115 § 3 u.s.p. wynika (*a contrario*), że tylko usprawiedliwione niestawiennictwo obwinionego lub jego obrońcy na rozprawie wstrzymuje rozpoznanie sprawy. Obecność obwinionego sędziego i jego obrońcy na rozprawie nie jest obowiązkowa; nie muszą oni uczestniczyć w rozprawie, a ich nieusprawiedliwione niestawiennictwo nie wstrzymuje rozpoznania sprawy. Oceniając argumentację obwinionego i jego obrońców dotyczącą powyższego zarzutu, Sąd Najwyższy - Sąd Dyscyplinarny nie miał wątpliwości co do tego, że Sąd Dyscyplinarny pierwszej instancji dokonał właściwej oceny postawy

procesowej obwinionego i nie dopuścił się uchybienia w przeprowadzeniu rozprawy w dniu 17 października 2016 r. Analizując przebieg całego postępowania dyscyplinarnego w sprawie niniejszej, wypada przypomnieć, że obwiniony miał prawie cztery miesiące na przygotowanie się do obrony i ustanowienie w tym czasie obrońcy. Obrońcę w osobie sędziego R. M. ustanowił on – co wskazał w odwołaniu - w dniu 7 października 2016 r., po otrzymaniu w dniu 26 września 2016 r. zawiadomienia o terminie rozprawy wyznaczonej na dzień 17 października 2016 r., wiedząc, że obrońca ten nie stawia się na ten termin z uwagi na wcześniej zaplanowane czynności służbowe; w czynnościach tych obrońca obwinionego uczestniczył w dniach 12-14 października 2016 r. (k. 58). Z powyższego wynika, że zarówno obwiniony, jak i jego obrońca mieli zagwarantowany odpowiedni czas na przygotowanie się do obrony, a konieczność wykonania przez obrońcę wskazanych czynności służbowych nie uniemożliwiała mu udziału w rozprawie w dniu 17 października 2016 r. Odmienne przekonanie skarżących nie stanowi podstawy do formułowania zarzutu naruszenia prawa do obrony; jest raczej wyrazem instrumentalnego traktowania tego prawa oraz próbą wykorzystania go do przedłużenia postępowania dyscyplinarnego i zakończenia tego postępowania po zatarciu skazania obwinionego za wcześniejsze przewinienie dyscyplinarne.

Jedynie na marginesie wypada zauważyć, że ewentualne naruszenie art. 353 § 2 k.p.k. nie stanowiłoby bezwzględnej przyczyny odwoławczej (art. 439 § 1 k.p.k.), prowadzącej do uchylenia orzeczenia; podlegałoby jedynie ocenie w płaszczyźnie art. 438 pkt 2 k.p.k., pod kątem obrazu przepisów postępowania karnego mogących mieć wpływ na treść orzeczenia (zob. m.in. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 2 sierpnia 1974 r., V KR 222/74, OSNKW 1974, z. 12, poz. 232 i z dnia 24 października 2003 r., III DS. 5/02, LEX 113812). Skarżący w swoich odwołaniach nie podjęli jednak nawet próby wykazania, że wskazane przez nich uchybienia mogły mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku.

Wbrew odmiennemu zapatrywaniu skarżących, Sąd Apelacyjny – Sąd Dyscyplinarny, oddalając zgłoszone przez obwinionego wnioski dowodowe, nie dopuścił się naruszenia art. 170 § 1 pkt 2 i 3 k.p.k. w związku z art. 128 u.s.p.

Obwiniony wniósł o przeprowadzenie dowodów z zeznań świadków P. J. i E. T. Dowody te z punktu widzenia stawianemu obwinionemu zarzutu nie miały znaczenia dla sprawy, a służyć miały jedynie przedłużaniu postępowania dyscyplinarnego. Ze zgłoszonych przez obwinionego wniosków dowodowych wynikało, że zeznania wymienionych świadków miały wyjaśnić jego relacje z innymi sędziami, pracownikami administracyjnymi i prowadzić do wykazania pozytywnego postrzegania jego osoby w miejscu pracy. Ustalenie tych okoliczności nie ma jednak znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy; istotne w niej są ustalenia dotyczące efektywności pracy obwinionego i jego zaangażowania w wykonywanie obowiązków służbowych. Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, obejmujący zeznania świadków, dane sprawozdawcze oraz dokumenty obrazujące podejmowane wobec obwinionego działania nadzorcze w sposób nie budzący wątpliwości potwierdzają zarzut, że nie podejmował on lub podejmował rażąco przewlekłe czynności procesowe w 69 sprawach. Oddalenie wniosków dowodowych, jako bezprzedmiotowych, nie może usprawiedliwiać zarzutu naruszenia wskazanych przepisów postępowania.

Na uwzględnienie nie zasługiwał wreszcie zarzut obwinionego dotyczący zaniechania przeprowadzenia dowodu z akt spraw, w których dopuścił się on beczynności. Również i w tym przypadku przeprowadzenie tego dowodu zmierzałoby jedynie do przedłużenia postępowania. Podstawę ustalenia listy spraw, w których obwiniony nie podejmował żadnych czynności albo podejmował je rażąco przewlekłe stanowił m.in. wykaz sporządzony przez przewodniczącego wydziału, przedstawiający tabelę opisującą konkretne sprawy z referatu obwinionego ze wskazaniem daty ich wpływu, liczby dni bez podjęcia czynności, a także zalecane czynności. Forma tego dokumentu jest przejrzysta, a zawarte w nim informacje były wynikiem działań nadzorczych, a nie - jak twierdził obwiniony - wydrukiem z systemu informatycznego. Dlatego też brak było podstaw, aby przeprowadzać dodatkowe dowody z akt poszczególnych spraw na okoliczność, czy i do jakich zaniechań doszło w zakresie podejmowanych przez obwinionego czynności. Przytoczone przez obwinionego w odwołaniu argumenty, wskazujące na obiektywne – w jego ocenie - przeszkody w terminowym podejmowaniu czynności w przykładowo wymienionych jedenastu sprawach, nie wskazują w jaki konkretnie

sposób te przeszkody miały usprawiedliwiać podejmowanie decyzji procesowych z opóźnieniem lub ich zaniechanie. Zatem i w zakresie tego wniosku dowodowego stanowisko Sądu Apelacyjnego – Sądu Dyscyplinarnego należało uznać za słuszne.

Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny uznał natomiast za zasadne odwołanie Krajowej Rady Sądownictwa, w którym zarzucono rażąco niewspółmierność wymierzonej obwinionemu kary dyscyplinarnej usunięcia z zajmowanej funkcji przewodniczącego Wydziału Ksiąg wieczystych.

Nie ulega wątpliwości, że wymiar kary powinien być przede wszystkim uzależniony od stopnia szkodliwości przewinienia dyscyplinarnego; ewentualne okoliczności łagodzące lub obciążające mogą być uwzględnione w dalszej kolejności. Popołnione przez obwinionego przewinienie nie da się pogodzić z wymaganymi od sędziego cechami nadzwyczajnej sumienności, staranności i obowiązkowości; stanowi również zachowanie wpływające negatywnie na wizerunek wymiaru sprawiedliwości. Oceniając czyn popołniony przez obwinionego, trzeba mieć na uwadze, że sprawowanie urzędu sędziego nie jest wyłącznie wykonywaniem pracy zawodowej, lecz przede wszystkim służbą na rzecz obywateli i na rzecz Państwa. W rocie przyrzeczenia sędziowskiego służbę tę określa się jako "wierną" (art. 66 u.s.p.), co oznacza m.in. poświęcenie i pełne oddanie (por. także § 1 Zbioru Zasad Etyki Zawodowej Sędziów - załącznik do uchwały Krajowej Rady Sądownictwa Nr 16/2003 z dnia 19 lutego 2003 r.). Należy przy tym podkreślić, że akt ślubowania nie ma charakteru wyłącznie symbolicznego; w aspekcie materialnym rola ślubowania wytycza granice, których przekroczenie oznacza popołnienie przewinienia służbowego i rodzi odpowiedzialność dyscyplinarną (art. 82 u.s.p.).

Zgodnie z postanowieniami Zbioru Zasad Etyki Zawodowej Sędziów - załącznik do uchwały Krajowej Rady Sądownictwa Nr 16/2003 z dnia 19 lutego 2003 r., sędzia w swoim postępowaniu powinien zawsze kierować się zasadami uczciwości, honoru, poczuciem obowiązku oraz przestrzegać dobrych obyczajów (§ 2), dbać o autorytet sprawowanego urzędu, a także o dobro wymiaru sprawiedliwości (§ 4). Niewątpliwie zachowanie obwinionego rażąco naruszyło przytoczone zasady. Tak też ocenił je Sąd Apelacyjny – Sąd Dyscyplinarny stwierdzając, że czyn obwinionego stanowi uchybienie godności sprawowanego

urzędu. Sąd ten uznał, iż skala zaniedbań, jakich dopuścił się obwiniony oraz fakt, że wynikały one wyłącznie z niewłaściwej organizacji pracy, wskazują na znaczący stopień jego zawinienia.

W świetle powyższej oceny, wymierzoną obwinionemu karę dyscyplinarną w postaci usunięcia z zajmowanej funkcji należy uznać za rażąco niewspółmierną w stosunku do wagi przewinienia dyscyplinarnego obwinionego. Okoliczności, że obwiniony doprowadził do zlikwidowania zaległości w swoim referacie, a także, iż mimo znacznych przewlekłości w żadnej ze spraw nie wniesiono skargi, w związku z czym Skarb Państwa nie poniósł konsekwencji finansowych, nie mogą stanowić okoliczności determinujących wymiar kary. Przytoczone działania są - jako standardowe - wymagane od każdego sędziego. Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny podziela stanowisko przedstawione w odwołaniu Krajowej Rady Sądownictwa, że kara dyscyplinarna wymierzona obwinionemu jest rażąco łagodna w stosunku do szkodliwości dla wymiaru sprawiedliwości popełnionego przez niego przewinienia. Sąd Apelacyjny – Sąd Dyscyplinarny w [...], dostrzegając fakt uprzedniego ukarania obwinionego karą nagany w 2011 r. za nieterminowe sporządzanie uzasadnień, nie ocenił wagi tej okoliczności dla wymiaru obecnie orzekanej kary. Jeżeli dotychczasowa kara dyscyplinarna nie przyniosła oczekiwanych rezultatów, niezbędna jest surowsza reakcja dyscyplinarna. Biorąc to pod uwagę, jak również liczbę spraw, w których obwiniony doprowadził do przewlekłości postępowania oraz rażąco długie okresy trwania w nich bezczynności, karą spełniającą ustawowe wymaganie współmierności będzie kara przeniesienia na inne miejsce służbowe (art. 109 § 1 pkt 4 u.s.p.). Jest ona współmierna do charakteru popełnionego przewinienia dyscyplinarnego i wystarczająco dolegliwa; spełni funkcję represyjną oraz wychowawczą wobec obwinionego oraz będzie właściwie oddziaływać na środowisko sędziowskie.

Wymierzając tę karę, Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny podzielił stanowisko prezentowane w orzecznictwie dyscyplinarnym, wskazujące na potrzebę a nawet konieczność jednoczesnego oznaczenia nowego miejsca służbowego sędziego, tak aby dolegliwość tej kary była proporcjonalna do wagi udowodnionego przewinienia (zob. wyroki Sądu Najwyższego – Sądu Dyscyplinarnego: z dnia 23 czerwca 2005 r., SNO 31/05, OSNSD 2005, poz. 17; z

dnia 18 stycznia 2006 r., SNO 65/05, OSNSD 2006, poz. 2; z dnia 29 czerwca 2007 r., SNO 37/07, OSNSD 2007, poz. 54). Uwzględniając powyższe wskazanie, Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny wyznaczył obwinionemu B. S. obszar Sądu Apelacyjnego [...] jako miejsce pełnienia dalszej służby.

Z tych względów na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. w związku z art. 128 u.s.p. orzeczono, jak w sentencji, rozstrzygając o kosztach postępowania dyscyplinarnego stosownie do art. 133 u.s.p.

kc